

D ů v o d y:

Provádějíc důvod zmatečnosti dle § 281 čís. 10 (správně 9 a) tr. ř., uplatňuje stížnost názor, že skutková podstata přečinu dle § 3 zákona o trestání válečné lichvy předpokládá pozitivní činění, směřující k tomu, by byla zmařena dodávková povinnost. Než stížnost přehlíží, že stěžovatel nebyl uznán vinným dle první věty § 3, dle níž dopouští se přečinu, kdo úmyslně poruší povinnost, dodávati předměty potřeby, založenou na úředním příkaze, nýbrž dle věty druhé, že totiž vědomě zavinil, že nemohl této své povinnosti dostáti. Nepředpokládá tedy skutková podstata dle druhé věty úmyslu, směřujícího přímo k tomu, by povinnost, dodati předměty potřeby, byla porušena, nýbrž stačí jednání, které má v zápětí znemožnění splnění dodávkové povinnosti, bylo-li provázeno vědomím, že se tento důsledek onoho počínání dostaví. Nalézací soud spatřuje trestnou činnost stěžovatelovu správně v tom, že choval nepřiměřeně značný počet dobytka, s nímž skrmil oves, který by byl jinak, ne-li zcela tedy aspoň z části, mohl dodati, a dospěl soud k přesvědčení, podrobně i případně odůvodněnému, že tím stěžovatel vědomě zavinil, že nemohl dostáti své povinnosti dodati oves. Za tohoto stavu věci stávají se ale bezpodstatnými další vývody zmateční stížnosti, dle nichž pěstování dobytka, nejsouc žádným zákonem ani předpisem omezeno, je národohospodářskou povinností, ba přímo záslužným činem každého hospodáře; skrmil-li stěžovatel obilí, mohl prý náhradou za ně dodati opět státu více dobytka. Nabýváť i takovéto, se stanoviska platných zákonných a úředních předpisů jinak lhostejné, ba s hlediska jistých zájmů snad i záslužné počínání rázu protiprávního, stává se jednáním trestným, přináší-li s sebou, jak je tomu v tomto případě, nemožnost, dostáti určité povinnosti, jejíž úmyslné nebo vědomé porušení zákon stihá jako čin trestný. Je pak samozřejmo, že porušení takovéto určité povinnosti nelze napravití možností, přispěti státní správě při uspokojování veřejné potřeby v jiném oboru. Stejně jako při úpravě spotřeby obilí a rozvrhu povinnosti dodávati obilí vychází státní správa i při hospodaření s dobytkem a s ním spojených rekvizicích dobytka z určitého plánu, do něhož by podobným postupem, jakého se dovolává stížnost, kdyby k němu docházelo a byl trpěn ve větších rozměrech, vnášen byl zmatek, vážně ohrožující veřejné zájmy.

Čís. 370.

Při krádeži, spáchané více spolupachateli (§ 174 II a) tr. zák.) netřeba, by úmysl jednoho každého směřoval k jeho osobnímu prospěchu.

(Rozh. ze dne 12. února 1921, Kr I 597/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu jako soudu výjimečného v Praze ze dne 5. května 1920, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II a) c), 176 II a), 179 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost dovolává se především zmatku dle § 281 čís. 5 tr. ř., poněvadž nalézací soud pominul v důvodech rozsudku úplně mlčením hájení se obžalovaného Františka B. dotvrzené seznáním spoluobžalovaného Š. a podporované obsahem četnického oznámení i jinými výsledky průvodního řízení, že obžalovaný B. sice spolupůsobil při vyvalení bedny z vypáčeného vagonu na pole a jejím otevření, že však po otevření bedny dostal strach a odešel pryč s Ladislavem Š., ničeho z obsahu bedny si nepřisvojiv. Zmateční stížnost shledává v pomnutí této okolnosti neúplnost rozsudku ve výroku o rozhodujících okolnostech, vycházejíc se stanoviska, že krádež zůstala ohledně Františka B., jenž neměl v úmyslu b o t y k u s v é m u p r o s p ě c h u odejmouti, tudíž odciziti, v období pokusu, který se stal dobrovolným upuštěním pachatelovým beztrestným. Než neúplným ve smyslu § 281 čís. 5 tr. ř. jest rozsudek jen tehdy, pominul-li okolnost, jež mohla by míti závažný vliv na rozhodnutí soudu o vině obžalovaného. I kdyby okolnost v rozsudku mlčením pomnutá, že totiž František B. po otevření bedny dostal strach a odešel pryč s Ladislavem Š., ničeho z obsahu bedny si nepřisvojiv, mohla snad nasvědčovati tomu, že, přesvědčiv se o obsahu bedny, upustil od úmyslu, přisvojit si z něho něco pro svou osobu, přece jen nelze z ní odvozovati, že by při vypáčení vagonu a společném vyvalení bedny z něho a z nádraží na pole, nebyl stěžovatel měl společný se spolupachateli úmysl, bednu i s dosud neznámým obsahem si přivlastniti. Vyvalením bedny na pole a vypáčením byla však krádež jako taková dokonána, to tím spíše, ano při krádeži, spáchané více spolupachateli netřeba, by úmysl každého směřoval k jeho osobnímu prospěchu, nýbrž stačí, spolupůsobil-li vědomě při odejmutí věci z cizího držení ve prospěch kterékoliv osoby zúčastněné na krádeži. Byla-li však krádež dokonána, pak nelze ovšem již mluviti o beztrestnosti následkem dobrovolného upuštění od pokusu, nýbrž beztrestnost mohla by již jen nastati úplnou náhradou škody z účinné lítosti, na niž ovšem nic z okolností, při hlavním přelíčení tvrzených, nepoukazuje. Jest proto zřejmo, že omluvě Františka B., v důvodech rozsudku mlčením pomnuté, význam rozhodující ve smyslu § 281 čís. 5 tr. ř. nepřisluší a že zmateční stížnost dospívá k opačnému názoru jen nesprávným právním pojmáním zákonného předpisu o krádeži a pokusu.

Čís. 371.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Tabák jest předmětem potřeby.**

(Rozh. ze dne 12. února 1921, Kr I 683/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 23. června 1920, jímž byli stěžovatelé uznáni